

Sebepoznání & Seberealizace

NISARGADATTA MAHARADŽ

Sebepoznání & Seberealizace

NISARGADATTA MAHARADŽ

Překlad: Benjamin Schmidt (Benjamin.Schmidt@seznam.cz)

Jazyková korektura: Michal a Yvona Šupovi, Václav Drašnar, Aleš Adámek, Gabriela Štefániková

Grafická úprava: Aleš Adámek

ÚVOD

Konečně jsem dostal svému slibu a publikuji tuto Nisargadattovu knihu. Je to jeho jediná kniha, kterou kdy napsal vlastní rukou. Jak Jean Dunn uvádí ve svých editorských spiscích, Nisargadattova kniha vyšla v roce 1963. Jean vydala sto kopií, z nichž asi dvacet rozdala svým přátelům a studentům a jednu mně. Z jistého důvodu se Jean rozhodla nevydat více kopií. Navíc tato kniha nebyla nikdy publikována na Západě. Tudíž se můžete těšit z toho, že jste mezi prvními, kteří tento přepsaný rukopis vidí. Zajímavé je navíc to, že se Jean doposud nepodařilo najít kohokoli, kdo by si přisuzoval vlastnictví či autorská práva tohoto textu.

Co se týče autorských práv, stále nepřestávám žasnout nad bitvami, které obklopovaly texty a učení všech věhlasných duchovních učitelů jak za doby jejich života, natož pak po jejich smrti.

Jean mě upozornila, že je v tomto textu těžké rozeznat tzv. pozdějšího Nisargadattu, protože jeho styl je tak oddaný tradicím. Pravda, ale Maharadž tam stále je. Kupříkladu ti, kteří jsou zvyklí na neohrožené výroky o podstatě reality, jež můžeme nalézt v jeho pozdějších rozhovorech, mohou být překvapeni na první pohled zřejmou bhaktickou melodií jeho jazyka, která tuto malou knihu doprovází. Je také zřejmé, že tato kniha je autobiografií Maharadžova probuzení, a nikoli jeho raných učením. Je to píseň lásky, jak pro něj samého, tak pro jeho gurma.

Jeden by se mohl ptát: „Co se stalo s bhaktou?“

Nemám ponětí, jaký byl Maharadž, než se setkal se svým učitelem. Snad byl hrubý a zatrpklý, měl krátkou zkušenost s bhaktickým ponořením a pak se stal tím, co bychom mohli nazvat osobností v údobí před probuzením. A tak tu máme otázku. Je jeho pozdější veřejná osobnost jen způsob, jakým učí, stejně jako dnešní zástupy zenových mistrů (kněží, rabinů, šejků, sífů atd...) nebo měl opravdu drsnou osobnost, která se vrátila?

Já nevím. Kdybych měl hádat, tak se přikloním k tomu druhému.

Každý koho znám, kdo viděl tuto knihu, se přiklání k jiné teorii, z nichž všechny jsou spekulativní. Přeji si, abych býval měl více času promluvit si s Jean o tom, jaký opravdu byl. Naproti tomu, v širším smyslu, mohli bychom se ptát: „A co na tom záleží?“ Jeho osobnost není důležitá ve smyslu jeho učení, ačkoli pro toho, kdo chce porozumět osvícení, z medicínského hlediska možná je.

Pro většinu z nás je důležité, jak na nás jeho slova působí. Zkrátka a dobře, tato malá kniha mluví ke všem těm, kteří byli inspirováni obsahem a stylem jeho pozdějších výroků.

Ed Muzika

POZNÁMKY EDITORA

Originální skript pro tento text byl napsán v jazyce marathi. Šrí Nisargadatta Maharadž ho nazval „Atmagnyana and Paramatmayoga“.

Překlad do angličtiny profesorem Vasudeo Madhav Kulkarnim, v té době učícím na univerzitě Elphinstone College, Bombay, India, byl publikován 8. dubna 1963, pod originálním názvem přeloženým jako „Self Knowledge and Self Realization“.

Adaptace profesora Kulkarniho byla publikována s předmluvou od Shree Ram Narayan Chavhaniho v Shree Nisargadatta Ashram, Vanmali Havan, Khetwadi 10, Bombay 4, v Indii.

Překlad profesora Kulkarniho byl vytištěn v Indii J. D. Desaiem, nakladatelství Pashtra Vaibhav, 273 Vithalbhai Patel Rd., Girgaon, Bombay 4, Indie.

Jean Dunn

PŘEDMLUVA

Poprvé jsem si zakoupila tuto malou knížku v Bombaji v roce 1978, a ačkoli to byla kniha těžká na čtení, cítila jsem, že je to něco drahocenného a rozhodla jsem se ji upravit do srozumitelnějšího jazyka.

Moje kniha dosáhla velkého úspěchu mezi těmi, kterým jsem svůj přepis zapůjčila, a tak jsem se ji rozhodla publikovat v malém množství pro lidi na duchovní cestě. Ačkoli jsem se snažila, nepodařilo se mi vypátrat vydavatele originálu.

Ačkoli v posledních letech svého života nebyl Šrí Nisargadatta Maharadž příliš otevřen otázkám týkajících se zkušeností v tomto „snovém světě“, cítím, že tato kniha vypovídá o jeho vlastním duchovním putování a zkušenostech z toho vyplývajících. Nisargadatta Maharadž pokračoval v duchovní linii Navanathas.

Nisargadatta se narodil v Bombaji v roce 1897, byl vychován na farmě v Kandgaonu, ve vesnici na jih od Bombaje. Měl pohotovou, zvědavou mysl a velmi se zajímal o duchovní a filozofické otázky. Po smrti otce v roce 1918 se odstěho-

val do Bombaje, kde se v roce 1924 oženil se Sumatibai, která mu porodila syna a tři dcery.

V Bombaji začal Nisargadatta pracovat jako úředník, ale brzy se postavil na vlastní nohy, založil si malý krámk a za pár let se stal vlastníkem celé řady obchodů. Avšak žízeň po pravdě v něm neustále rostla, a tak na popud svého kamaráda v roce 1933 podstoupil iniciaci u Šrí Siddharameshwara Maharadže, velkého duchovního mistra a světce.

Po smrti svého guru v roce 1936 dosáhla Nisargadattova touha po seberealizaci svého vrcholu. V roce 1937 opustil svou rodinu i obchody a vydal se cestou potulného mnicha. Avšak na cestě do Himálaje, kde zamýšlel strávit zbytek života, potkal Nisargadatta mnicha (spolunásledovníka od Šrí Siddharameshwara Maharadže), který ho přesvědčil o tom, že žít život „nezaujatosti“ v aktivním prostředí je užitečnější.

Když se Nisargadatta vrátil do Bombaje, našel jen jeden zbývající obchůdek z celého svého velkého řetězce obchodů. Aby uživil rodinu, věnoval se nadále výrobě a prodeji cigaret Beedies a ostatního zboží. Veškerou energii však zasvětil duchovním sádhane a zřídil si malý prostor pro meditace (to je ona místnost, kde jsme se všichni scházeli, abychom mu naslouchali).

Jeho vlastní slova zněla takto: „Když jsem potkal svého guru, řekl mi, že nejsem to, co si myslím že jsem. Řekl mi: „Zjistí, kdo jsi. Pozoruj pocit „já jsem“. Najdi své skutečné Já... Udělal jsem, jak mi řekl a všechen volný čas jsem trávil pozorováním sebe sama v tichu... A jaký nastal rozdíl, a tak brzy! Trvalo mi pouze tři roky uvědomit si svou skutečnou podstatu.“ Jeho poselství bylo prosté a přímé, bez toho, aniž by nám předkládal texty či doktríny. „Vy jste tady a teď! Přestaňte si představovat, že jste něco jiného. Přestaňte lpět na tom, co není skutečné.“

Maurice Frydman, polský oddaný následovník, často působil jako překladatel. Otázky a odpovědi, které zde byly vyřčeny, byly natolik zajímavé, že se začaly nahrávat na magnetofonové pásky. V roce 1973 vyšly v knize pod názvem „Já jsem to“. Následně na to přijelo do Bombaje mnoho čtenářů z různých vzdálených zemí, aby vyhledalo duchovní vedení Šrí Maharadže.

Od roku 1978 do roku 1981, kdy Nisargadatta zemřel na rakovinu hrtanu, se oproti dřívějším letům jeho povídání velmi prohloubilo. Naštěstí s pomocí dalších oddaných následovníků se mi podařilo vytvořit několik dalších nahrávek, které jsem posléze, s požehnáním Maharadže, přepsala a editovala. Tyto nahrávky pak vyšly pod anglickými názvy „Seeds of Consciousness“, „Prior to Consciousness“, přičemž oba názvy navrhl Šrí Maharadž.

Jean Dunn

BOŽSKÉ VIDĚNÍ A ODDANÝ

Božské vidění znamená sblížení a jasné pochopení univerzální energie. Bůh a oddaný jsou jedno, neb v jeho pravé podstatě je oddaný identický s Bohem. Dokud si člověk neuvědomí Boha, nedokáže rozeznávat mezi spravedlností a bezprávím, ale se správným uvědomováním jsou oddanému tyto dva protipóly zřejmé. Jakmile chápe, co je podstatné a co podružné, co věčné a co nestálé, je na cestě k osvobození.

Božské vidění odstraňuje individuality: Projevené je jasné rozlišeno od neprojeveného. Když je pocit individuality nahrazen pocitem neosobního či nadosobního vědomí, oddaný ví, že se stal čistým vědomím. To, co je projevené, manifestuje se ve všech rozličných jménech a podobách, a duchovně osvícené bytosti se v tomto projevu účastní jako hráči, kteří vědí, že jsou svědky hry univerzálního vědomí.

Jméno a podoba duchovně osvíceného zažívá všechny strasti a bolesti života, jež se ho nedotýkají. Není ani pohnut, ani rozlícen potěchami či strastmi, ani pozitivy nebo negativy světa. A tak dlí v pozici, aby vedl ostatní a jeho chování je vedeno pouze pocitem spravedlnosti.

Pomíjivý život musí pokračovat se všemi vzájemně se ovlivňujícími silami. Ale světec si je vždy vědom, že je to právě čisté vědomí, které se vyjadřuje ve všech různých jménech a podobách, a pokračuje tak ve vždy nových formách. Pro něj jsou nesnesitelné události života jen malichernou a neškodnou pohnutkou, a tak, když světem otrásají události, světec zůstává nepohnut.

Lidé se snaží ho nejdříve skrze pýchu ignorovat, ale jejich následné zkušenosti je k němu přitáhnou. Bůh, jakožto vtělená spravedlnost, nemá vztahy ani věci, které může považovat za své: Mír a štěstí jsou jeho jedinými poklady. Beztvaré, božské vědomí nemá nic, v čem by si mohlo libovat.

Toto je dočasný nástin bhakty.

DUŠE, SVĚT, BRAHMA A SEBEREALIZACE

Vědomí jedné bytosti, celého světa a podpůrné primární síly jsou prožívány všechny naráz. Být si vědom své vlastní bytosti tu neznamená fyzické uvědomění si sebe sama jako individua, ale zahrnuje v sobě záhadnost života. Před tímto uvědoměním, ve slepotě člověku vlastní, tu není zkušenost brahmana, avšak v momentu, kdy si je člověk vědom bytí, je si také přímo vědom světa a brahmana. Ve fázi před tímto kosmickým vědomím jsou pojem „Já“ a zkušenosti k němu náležející omezeny na světský život. Tento světský život začíná zrozením a končí

smrtí. Když se chceme stát vědomí sebe samých, svět a Bůh se znenadání stávají velkým mystériem. Je to neočekávané nabytí: Je to pohlcující a tajemná událost, nesmírně důležitá a ohromná, avšak přináší s sebou zodpovědnost za sebe samého, udržování se a duchovní růst, jež člověk nemůže nadále opomíjet.

Takový člověk, který žije život bez toho, aniž by se zajímal o to, kdo, nebo co vlastně je, přijímá za své historické rodové tradice a následuje zvyklostní náboženství a jiné aktivity, podle tradic vede svůj život s pevným přesvědčením, že svět tu byl dříve než on a že je skutečný. Kvůli svému přesvědčení se chová jak se chová a hromadí pro sebe majetek a poklady, ačkoli ví, že ve chvíli smrti se s nimi bude muset rozloučit. Dokonce i když ví, že vše, co v životě učinil, bude zapomenuto, jeho chamtivost a lakota s ním cloumají s nezmenšenou silou až do jeho smrti.

Nisargadatta výrazně sděluje návštěvníkovi, že je Parabrahma

SEBEPOZNÁNÍ A SEBEREALIZACE

Když soustředíme pozornost na původ myšlenky, myšlenkový proces samotný zanikne. Vznikne tak přerušení, které je často příjemné, a proces začne znovu. Když se odvrátíme od vnějšího světa a užíváme si bezpředmětné blaženosti, mysl sama cítí, že vnější svět jsou pouze koncepty. Než dosáhneme tohoto stavu uspokojení, mysl je neustále napadána počitky, které se jí snaží uspokojit, ale pokud pozorujeme počitky s obrácenou pozorností dovnitř, jejich síla začne slábnout. Pokud zažije člověk vnitřní blaženost, vnější štěstí ztrácí své kouzlo. Ten, který pocítil toto niterné blaho, je přirozeně milující a nemá v sobě závist. Je spokojený a šťastný, když druzí prosperují, přátelský, nevinný a oproštěný od podvodných myšlenek. Takový člověk je vskutku pln krásy a úžasů. A tak pravím, že ten, kdo si uvědomil své vlastní „Já“, nemůže nikdy uškodit druhému.

BOŽSKÝ ŽIVOT A NEJVYŠŠÍ JÁ

S otevřenou láskou a oddaností se odevzdává oddaný Bohu. A když je mu jako požehnání dána víze a milost, cítí se navždy šťastný v jeho přítomnosti a tato neustálá přítomnost je spojuje. Když bhakta hledá nejvyšší Já, vzdá se všech vztahů ve svém životě. Od nejmenších a nejmalichernějších až po ty nejdražší. A tak rozloučen se vším, co ho spojovalo se světem, nachází přítele v sobě samém, ve svém pravém a nejvyšším Já. A tak ten, kdo dosáhl naprostého vysvobození, je každým milován, protože každý v sobě nese neposkvrněnou zářící duši, ačkoli si toho nemusí být vědom.

V tomto světě nesmírných rozdílů, různé bytosti trpí různými neduhy. Avšak ne každý je připraven vzdát se své tělesné schránky, i když úpí fyzickou a duševní bolestí. Pokud tomu tak opravdu je, pak by lidé neměli být tak krátkozrací a vyhýbat se svému zachránce, kterým je jejich osvětlená duše.

Překypující nádrž blaženosti, Bohem omámená duše na lidi přenáší jen radost svým milujícím světlem. Člověk, jehož duše trpí, najde úlevu u takové bytosti. On je jako voda v jezeře, která dává vláhu stromům rostoucím po jeho břehu a živí trávu a pole, která se rozpínají do dále. Tak dává světec radost a povzbuzení těm, kdož u něj stojí.

ASPIRANT A DUCHOVNÍ MYŠLENÍ

Duchovní myšlení je to „nejvyšší“. Hledání „nejvyššího“ se mezi světci říká „první polovina“. Správné pochopení tohoto vede k vidině Boha a nakonec uzraje v jistotu o pravé skutečnosti „Já“, která se nazývá „polovina druhá“.

Ten, který se vydává duchovní cestou, začíná s kontemplací a oddaností. A právě tu, poprvé, setkává se s radostí z modlitby a uctívání. V tomto počátečním stádiu nabývá společnosti spoluaspirantů. Čtení o životech a činech předchozích inkarnací Boha, říšiů, světců či mudrců, pějící oslavné písně jejich jménům, navštěvování klášterů a usilovná meditace, vedou k obrazovému a zvukovému prožívání spirituálního života. Jeho touhy jsou nyní do jisté míry ukojeny. A tak, myslí že užel ve své vidině Boha, znásobuje svá úsilí v upamatovávání si božího jména a jeho uctívání. V tomto stavu myslí zažívá bhakta poměrně často letmé obrazy jeho uctívaných božstev, které pokládá za boží vidění a je spokojen. V tomto momentě si je jist, že vstoupil v kontakt se svátostí.

Tato svátost, která se nyní stává jeho učitelem, mu však objasní, že to, co prožil, není pravé vidění, které je za hranicemi zmiňovaných zkušeností a dá se prožít pouze při seberealizaci. V tomto momentě se aspirant dostává do pozice toho, kdo rozjímá. Na začátku je sádhaka instruován o tajemstvích své vlastní osoby a duše v něm jsou: o významu a původu prány, podstaty a probuzení kundalíní a o původu sebe samého.

Později přichází k uvědomění si původu pěti elementů, jejich schopností, vyzarování, a jejich kladných a záporných faktorů. Mezitím jeho mysl prochází očistným stádiem a on získává vyrovnanost. Toto zažívá sádhaka skrze duši dle hluboko uvnitř svého nitra, jejíž význam začíná chápat, a tak je v něm probuzen element božství. Takovéto uvědomění ho pak přetváří v čistou, věčnou a duchovní formu sadgurua a dostává se tím do pozice, v které je schopen iniciovat ostatní a otevírat jim brány tajemství duše. Stádium sádhaky zde končí.

Velký světec Tukárám pravil, že duchovní aspirant musí vložit nepolevující úsilí v pronásledování spirituálního života. Každá myšlenka musí být zaměřena na sebepoznání. Aspirant musí být pozorný a bdělý ve všech aspektech „Já“, které mají co do činění s potěšením a bolestí, jež povstávají ze smyslových zkušeností.

Musíme znát princip, na kterém funguje vlastní „Já“, aby nás jeho činy nezavedly na scestí. Neměli bychom mrhat energií v marném úsilí, nýbrž ji využít k poznání sebe samého a dosáhnout spojení s Bohem. Duchovní život je tak veliký, tak hluboký a tak nesmírný, že jakákoli energie či úsilí před ním blednou a ztrácejí se v nepodstatnosti, avšak toto úsilí se mu znovu a znovu snaží porozumět.

Ti, kteří se mu snaží porozumět intelektem, se v něm ztratí. Vzácný je ten, kdo soustředě se na zdroj kosmické energie užívá blaženosti kontemplace. Ale je tu množství těch, kteří se považují za spirituálně vyzrálé a dokonalé bytosti. Ti pak očekávají pozornost stáda a respekt a úctu z každého jimi vyřknutého slova.

Lidé se pak za nimi s nevědomostí honí v domněnce, že naleznou duchovní pomoc a plní každé jejich přání. Ve skutečnosti jsou tito pseudosvětci lapeni ve spárech chamtivosti, a tudíž, pokud od nich člověk žádá kadidlo, dostane jen vyhořelý popel.

A tak člověk, považuje se za duchovně vyspělého, mluví spatra o spirituálních otázkách a myslí si, že je dokonalý, i přes to, že druzí si nejsou tak jisti. Avšak u světce, na druhé straně, lidé čekají na každý vhodný okamžik, kdy by mu mohli posloužit, ale protože duše světce navždy spokojená, ponořená v božství, nežádá si nic dalšího, jsou tito lidé ponecháni, aby sloužili svým vlastním způsobem. Oni pak konají s radostí a nikdy necítí nátlak.

Duchovní velikost je vždy pokorná, milující, tichá a uspokojená. Štěstí, tolerance, zdrženlivost a vyrovnanost jsou další k ní náležící kvality, které musí znát každý. Právě tak, jak jedinec zažívá tělesné stavy, jako je hlad, žízeň a podobně, člověk musí se stejnou lehkostí prožívat stavy, charakteristické pro stavy svátosti. Stejně jako jsme si jisti, že v danou chvíli nepotřebujeme více spánku či více jídla, stejně tak si můžeme, z přímé zkušenosti, být jisti zmíněnými charakteristikami osvícení. Člověk je pak schopen rozpoznat jejich přítomnost u druhých lidí se stejnou lehkostí. Toto je zkouška a zkušenost osvědčeného (prověřeného) duchovního učitele.

MYSTIK

Blažený mystik jasně vidí rozdíl mezi jeho charakteristikami před a po realizaci. Všechno, co je pomíjivé, má původ v čase a je podmíněno změnou a zánikem, zatímco on je osvobozen od změny a tudíž nikdy nezahyne. Ten, kdo se nemění, vidí neustále proměnlivý svět jako hru.

Všechny charakteristiky světce přirozeně vyplývají z jeho zkušenosti. Poněvadž v něm byly všechny touhy uhašeny, nic ve světě smyslů ho nemůže zlákat. Žije v neohrožené majestátnosti seberealizace. V takovém člověku se pak projeví lítost (soucit) nad neúspěšnými zápasy těch, kteří jsou svázáni identifikací s vlastní tělesností a těch, kteří usilují o uspokojení svých malicherných zájmů. Pro světce jsou velké události světa jako vlnky na zčeřeném jezeře, vlnky, které se neustále objevují a zanikají a jsou nekonečné.

Individua jsou pouze záchvěvy této jezerní hladiny a jen jako takové jsou rozpoznávány. Když záchvěvy zmizí, nezůstává nic, co bychom mohli individualizovat. Časový interval, mezi kterým se vlnka na hladině objeví a zmizí, se nazývá život. Pokud vítr utichne, vlna se již nikdy neobjeví.

Světce, který má přímou zkušenost tohoto, je vždy šťastný a osvobozený od tužeb. Je přesvědčený, že i ta největší smyslová zkušenost je jen dočasnou

událostí a že nestálost je samotnou esencí těchto prožitků. Tudíž bolest a žal či chamtivost a pokušení nebo strach a úzkost se ho nemohou nikdy dotknout.

Šrí Nisargadatta Maharadž u hrobky svého mistra, Šrí Siddharameshwara Maharadže, spolu se svými žáky, žákem Šrí Siddharameshwara Maharadže (vpravo) a dcerou (vlevo)

BOŽSKÁ LÍLÁ

Hra je přirozená Bohu. Naše zkušenosti jsou známé jako božská lílá. Bez jakéhokoli prvotního náznaku náhle dostáváme vnuknutí našeho vlastního bytí. Avšak pokud pomíneme toto vnuknutí, ve skutečnosti nám chybí znalost přirozenosti „Já“.

A když toto vnuknutí skutečně ztratíme, jsme nuceni prožít řadu aktivit a zkušeností: Jsem homo sapiens, jsem tělo, mé jméno je takové či onaké, toto je mé náboženství, toto je má povinnost atd. Jedna akce následuje další a není tu odpočinku ani úniku, dokud neprohlédneme. A tak to jde pořád nevyhnutelně dál, dokud všechny děje v mysli neztratí své kouzlo a my znovuobjevíme onen kýžený poklad.

Kdybychom se chtěli ptát po významu tohoto všeho, obdrželi bychom různé výpovědi od různých lidí. Někteří tvrdí, že je to kvůli činům z milionů předchozích životů, ale jelikož nikdo nemá přímou zkušenost těchto minulých zrození, je zřejmé, že je to pouhá fikce.

Ti, jež jsou oslnění geniálními vynálezy a objevy vědců, opírají své interpretace na empirických základech a poskytují je jako vysvětlení, ale náhlý vhled do našeho bytí se nedá tímto způsobem interpretovat. Když nazveme tento svět slovem májá nebo iluze, svět bude zákonitě v našich očích vypadat poněkud bídně. Ovšem když na tu samou věc poukážeme jako na božskou hru, svět náhle začíná být ohromný. Ve světě reality, jsou fakta to, co jsou.

A tak se ptám: „Kdo je příjemcem onoho vysokého pojmenování, jenž potvrdil marnost odsuzovat? Kdo je On? Jaké jméno bychom Mu měli dát, po tom, co jsme měli Jeho přímou zkušenost?“

Že prožíváme zkušenosti je fakt. Když nám jiní povídají o svých zkušenostech, přijímáme tyto informace v rámci vztahů a získáváme instrukce pro provedení různých aktivit. Tak je organizováno naše chování.

Například náš duchovní vůdce nás může zasvětit do toho, co bychom mohli nazvat jádrem naší duše, ale to se později ukáže jako další z pomíjivých či nestálých jevů. Neboť takto získané pochopení není založené na zkušenosti vidění námi samými, a jeho vědomosti a jeho ztratíme. Nyní jsme volní a jsme schopni kráčet vlastní cestou, ale pro nedostatek vhledu je nám tato volnost k ničemu. Jsme tam, kde jsme byli.

A co že je to, co nazýváme božskou lílou? Jaký máme vztah k tomuto vrtošivému Bohu, kterého jsme uzřeli, mluvili s ním, byli s ním přáteli a milovali ho? Všechny předchozí zkušenosti a záležitosti s nimi spojené zmizely a s příchodem zkušenosti z přítomnosti mizí i božská lílá.

DUCHOVNÍ ASPIRANT, PRVNÍ MOMENT BLAŽENOSTI A JEHO POSTUPNÝ VÝVOJ

Moment, na který jsem vždy čekal, byla chvíle, kdy jsem byl přesvědčen, že nejsem individuum. Myšlenka, že jsem omezená individualita, mě dlouho trápila a její palčivá bolest byla nad mé síly. Avšak nyní tu po ní nezbyla ani stopa. Již nejsem individuum. Nyní tu není nic, co by omezovalo mé bytí. Ona vždy přítomná úzkost a temnota zmizely a já jsem jen božství, čisté uvědomění a čisté vědomí.

Infekce bezpočetných tužeb a žádostí byly prostě nesnesitelné, ale našťástí pro mne, chopil jsem se své hymny „Sláva učitelí“ a na její následnou recitaci se všechny žádosti vytratily, jako když mávnete kouzelným proutkem.

Nyní jsem navždy svoboden. Jsem blaženost, bez záště, beze strachu. Má božská vědomá forma nyní nezná žádných hranic. Patřím všem a každý náleží mně. Oni „všichni“ nejsou ničím jiným než mými vlastními individualitami, a tyto pak dohromady tvoří mé božské bytí. Není tu nic dobrého či špatného, žádný profit, nebo ztráta, nic vysokého ani nízkého, natož moje, nebo to, co mi nepatří. Nikdo mi neoponuje a já neoponuji druhým, protože tu není nikdo jiný než Já. Blaženost se ukládá do postele blaženosti. Odpočinek samotný se změnil v blaženost.

Není tu nic, co bych měl či neměl dělat, ale každou minutou se podílím na všem. Láska a vztek jsou rozděleny stejnoměrně mezi všemi, stejně jako práce a zábava. Moje nesmírnost a majestátnost, má čistá energie a mé všechno, dosáhnoucí zlatého jádra, odpočívá ve stínu blaženosti. Mé čisté vědomí září v nesmírné kráse.

Proč a jak se vědomí stalo vědomo sebe sama, je nyní zřejmé. Zkušenost světa není nadále zkušeností světa jako takového, ale vzkvétá ze stejného vědomého principu, a tím je Bůh. A co je Bůh? Je to čistá, základní znalost. Forma uvědomění. Prapůvodní vědomí „Já“, které je schopné vzít na sebe jakoukoli žádoucí podobu. Svět jako výraz božství není pro získávání či ztracení. Je to čistý, prostý, přirozený tok božského vědomí. Nejsou tu žádné rozdíly mezi Bohem a oddaným, nebo brahmanem a májou. Ten, kdo meditoval na blaženost a mír, je sám nespoutanou blažeností a klidem lesní tůňky. Je slávou věčné pravdy, sadguria, svrchovaného Já.

ODDANÝ A BOŽÍ POŽEHNÁNÍ

Bhakta je oddaný a formuje své chování v každém ohledu podle vůle boží. Na oplátku zjišťuje, že Bůh je potěšen a toto jeho přesvědčení ho s Bohem sblíží ještě více. A tak láska bhakty a jeho sblížení s Pánem se stávají bohatšími a bohatšími. Proces naprostého odevzdání se do vůle boží vede k Jeho požehnání.

Ten, který je požehnan Bohem, má věru požehnanou duši. A máje mír v srdci, dívá se na objekty potěšení s naprostým nezájmem. Je spokojen s tím, co má, a je rád, když vidí druhé kvést radostí. Když člověk věří, že se mu dostalo božského požehnání, avšak jeho štěstí stále nepřichází, je lepší, když se vzdá této iluze a usiluje o kýženu milost upřímností a čestností.

Božské obdarování a náklonnost nemohou být měřeny vahami smyslů, ale vnitřní spokojeností. To je vskutku boží požehnání.

HARMONICKÝ ŽIVOT

Viděl jsem toho, koho jsem vskutku tak toužebně vidět chtěl, potkal jsem sebe. Takové setkání vyžaduje velmi náročnou a složitou přípravu.

Toužil jsem vidět mého nejmilovanějšího. Nebylo nadále možné se bez něho obejít. Věřím, že bych zemřel, kdybych to neudělal. Avšak i s tou nejniternější upřímností celé mé bytosti, nebyl jsem schopen dosáhnout svého úmyslu a takováto situace se pro mne stávala nesnesitelnou. Ovšem s láskou a odhodláním, dychtivostí a odvahou, jsem se vydal na cestu a řeknu vám, že jsem na ní musel projít mnoha těžkými fázemi a místy.

Ačkoli jsem si vedl poměrně zručně, poznání mi nebylo zprvu souzeno. Avšak, hle! Viděl jsem ho právě dnes, byl jsem si tak jistý. Anebo že by to nebylo ono? Kdykoli jsem viděl, že přichází, byl jsem plně odhodlán ho intenzivně pozorovat, ale jelikož jsem neznal jeho původ s jistotou, nemohl jsem se rozhodnout. Nemohl jsem si být jistý, že to byl můj milovaný, onen základ mé bytosti. Brzy jsem zjistil, že ať to bylo cokoli, ovládalo to umění převleků vskutku bravurně, a tak vždy, když se to objevilo, změnilo to podobu dřívě, než jsem to mohl identifikovat. Byly to vize různých inkarnací rišijů a všemožných světců. Vnitřní vize v procesu dhjány a dhárany a vnější vize stavu probuzení totožných se siddhi, jako je například moc předpovídat či jasnovidnost nebo síla léčit nemoci normálně nevyléčitelné. Některé byly dychtivé mi sloužit, mít ve mě důvěru a uctívat mě, a to mne vedlo k víře, že jsem je doopravdy viděl. Právě zde leží jádro jejich umění převleku. Jejich schopnost transformace

tvaru, vlastností a znalostí je tak veliká, že intelekt sám je v koncích, natož aby prozřel skrze jejich pravou podstatu. Ale co je to za zázrak? Div divů! Ta blýskavě třpytivá majestátná krása! A kde je? Zmizela v záblesku zapomnění dřívě, než jsem jí mohl pochopit. Kdepak, nikdo nemůže vědět, co se stalo se mnou nebo s tím zábleskem. Nemohu říct, jestli ten rychlý mihotavý blesk a prostředky, jakými jsem se ho snažil rozpoznávat, byly jedno a to samé, nebo něco naprosto odlišného. V záři onoho mihotavého zázraku je celý řád kosmu prožíván přímo. Tento kontakt je nesmírně zajímavý. Když prožijeme tento záblesk zkušenosti, máme pocit, jako by měl svět navždy zůstat provoněn nějakým silným kořením. Toto je charakteristický pocit zažívaný při kosmické zkušenosti, nicméně jakmile se onen pocit pokusíme zachytit kvůli jasnému porozumění, zmizí.

Dostat se k jádru kosmické energie, která je tak perfektním adeptem na mistra převleků, je nesmírně obtížné. Vědomí, kterému máme porozumět a schopnost koncentrace jsou jedno a to samé. Jelikož je kosmická energie ve své přirozenosti polymorfní, nemůžeme ji definovat jménem ani místem, jako například vnitřní zkušenost dhjána jógy. V prvním momentě je pozornost meditujícího upřena na ticho, to se pak mění ve světlo, světlo pak na sebe bere podobu prostoru a prostor se mění v pohyb. Pak se pohyb přemění ve vzduch, vzduch v oheň, oheň ve vodu a voda v zem. V poslední řadě se pak zem začne vyvíjet ve svět organických a anorganických věcí. Voda z deště na sebe bere podobu štáv obsažených v zrnkách obilovin a v zelenině, a tak se stává esencí, která podporuje živiny a dává energii. Tato energie na sebe bere podobu pravého uvědomění, odvahy, chabrosti a prozíravosti. Tento neměnný proces nemá konce. Forma, jméno ani vlastnost nezůstávají. Nic není věčné nebo dané.

Zkušenost prožívaná duchovně osvíceným je velmi složitá na to, aby se o ní dalo mluvit. To může znamenat, že je mimo naše síly něco takového prožít, anebo je mimo náš dosah. Avšak člověk nesmí přestávat s cvičením koncentrace. Identita s „Já“, která je zázrakem a oslnivým světlem v našem pochmurném dni a empirické vědomí (ego), které nemá absolutní zkušenost, se musí pevně zapojit do dhjána jógy (meditace). Je duchovně ukojená duše totožná s božskou zkušeností anebo jde dokonce mimo ní? Zkušenost, která plyne z dhjána jógy, není duální. Ve stádiu osvícení jsou i smyslové orgány zapojeny v meditaci duchovního adepta, neboť smyslové orgány a pět elementů jsou v jádře jedno a to samé. Materiální složky, jemné složky a vědomí, neboli tři kvality (guny): sattva, radžas a tamas, a tři zdroje znalosti: vnímání, úsudek a důkaz byly viděny, jsou viděny a hle! Nejsou nikde.

Charakteristiky vzniku, života a jeho konce spadají pod dhjána jógu. Prakti ve všech jejích formách, projevených či neprojevených a vědomí puruši jsou v ní také zahrnuty. V procesu dhjána jógy jsou aktivovány všechny čakry naráz a jsou prožívané jako takové. Všechny tyto aspekty, v jedné sjednocující zkušenosti „Já“, vytvářejí kontemplaci. Meditace, vědomí a zkušenost krácejí pospolu v nerozlučitelné jednotě.

Dhjána jóga je nejvyšší činností života. Koncentrace je klíčová pro dosažení zkušenosti. Transformace dhjána jógy do mama [sic] jógy je náročný proces. Při dovršení tohoto procesu samotného je átman rozpoznán s jistotou. Dokud není dhjána jóga plně transformovaná do džňána jógy, není tu sebepoznání. Skořápkou dhjána jógy je právě uvědomění, pak následuje dualita uvědomění a nakonec átman. Co se týče zkušenostního uvědomění, existuje tu jistá pře mezi pravým uvědoměním jako „Já“ a „já“ jako „Já“. Avšak v hlubokém samádhi člověk porozumí rozdílu mezi kontemplací a tím, co nazýváme iluzí „jáství“. Toto ústí v dosažení blaženosti. Blaženost je pak transformována ve svrchované božství a pocit „já“ se rozplyne v absolutnu. Porozumění poznání, meditování na samotnou meditaci (kontemplaci), májá, Bůh, absolutní stav a prvotní pravidelný puls jsou části, utvářející celek, kterým je prožívání pravého „Já“. Onen uctívaný a kýžený stav je zde dosažen.

Před tímto, v procesu získávání siddhi spojeném s dhjána jógou, zkušenosti spojené s uměním, láskou a vzpomínkami na minulé životy v různých oblastech jako je Pátála, Swarga a Kailása téměř vyvěrají z člověka. V některých případech může jeden prožít jakousi příchutí různých siddhi a avatarů a pocity spojené se setkáním s ostatními v nejrozmanitějších oblastech země. Není ničím výjimečným, pokud zažijeme záblesky životů Brahmy ze Satye, Šivy z Kailasu, nebo Višnu z Vaikunth. Ano, jsou tu vskutku různé fáze v pocitech jogína, krásné a strašlivé, avšak tyto pocity spojené s dhjána jógou jsou nevyhnutelné a budou se nadále vyskytovat, dokud se dhjána jóga netransformuje do džňána jógy. Mluvíme o přestupu ze samprajuaty (tichá mysl v meditaci) do asamprajuaty (změněný stav vědomí, tichá a vědomá mysl), neboli stavu samádhi. Do té doby tu není žádná seberealizace, avšak na druhou stranu, pokud jsme si vědomi podstaty oné fáze dhjána jógy, když probíhá, seberealizace je automatická.

Všechny zkušenosti a vize vyvstávající z dhjána jógy jsou pomíjivé. V kontemplaci můžeme nalézt nekonečné množství fází a podob a žádná z nich není věčná. Cokoli se nám zdá ku pomoci, ohromné, nebo rozhodující, se v momentě rozplyne, aby to bylo v zápětí nahrazeno něčím jiným. To, z čeho všechny tyto podoby vznikají a mění se na zkušenosti, jako země, voda, oheň, vzduch, éter a jejich různé specifikace, je samo nestabilní. Pokud se kontemplanční duši dostaví příchutí minulých životů, je dále transformována do prapůvodní máji, do základní energie a dokonce si může osvojit i některé z charakteristik nejvyššího „Já“ a to čistě pouze silou meditace, avšak všechno nakonec zmizí. Kála je název pro závěrečnou likvidaci individuality. Právě při kále se člověk separuje od nízkého „já“ a jako kompenzaci získává spirituální jistotu, která již nikdy nezmizí. A tak nehynoucí, nerozpustitelný, věčný paramátman září ve své dokonalosti mimo dosah empirické zkušenosti.

CO ZNÁT?

Kontinuální proces poznávání prostředí kolem nás probíhá od narození, kdy se také identifikujeme s naším nižším „jástvím“. Ačkoli vědomí „já“ je automatické, a tudíž nevyžaduje z naší strany jakékoli úsilí, člověk se musí naučit jistým věcem: Musí se poučit o své vlastní osobě a strasti, která je člověku tak vlastní. Některé věci se naučíme z nutnosti, jiné, které jsou nám po chuti, se naučíme jen tak. Avšak všechny jsou podstatné.

V procesu vědomého učení je nám řečeno, abychom se učili o věcech za hranicemi tohoto světa. Ale před tím, než se pokusíme dozvědět o věcech mimo náš všední obzor, musíme znát kontrolní a podpůrnou součást univerza, kterou nazýváme Bohem, abychom s jeho pomocí mohli pokračovat ve studiu.

Kdo je to Bůh a jak si ho naklonit? Často je nám říkáno, že pokud si chceme naklonit Boha, musíme se spolčovat se svatými muži, naslouchat jim a následovat jejich pokyny, ale pak je nám říkáno, že potkat skutečně osvíceného muže je více než pořádný kus velkého štěstí a náhody a i když se nám ho podaří najít, cožpak nám tito světci nekladou na srdce: „Ty sám jsi Bůh. Přemýšlej o něm o samotě, medituj na jeho božskou podstatu. Nezapojuj se do myšlení o někom jiném.“

Kdysi jsem se na nějaký čas zabýval různými záležitostmi a provozoval činnost jako vědění a učení s myšlenkou, že jsem lidská bytost, narozený s vědomím sebe sama jako individua. Pak jsem na sebe začal meditovat s myšlenkou, že jsem Bůh, abych rozpoznal svou vlastní podstatu. Nyní vím, že jsem ten, kdo ví všechno, co si pamatuje, vnímá a cítí. Tudíž, ignoruje vše, co je pamatováno, vnímáno a pocíťováno, medituji na původ toho, kdo ví.

Sedím na odstrčeném místě, kde mě nemůže nikdo vidět. Mé oči jsou naplň zavřené. Všechno, co si pamatuji, vnímám, cítím nebo prožívám, vzniká uvnitř mé bytosti. Moje meditace je mojí pochodní a co vidím, je její světlo. Všechno, co vidím a pamatuji si, je světlem mé meditace.

Nyní necítím potřebu meditovat dál, neboť přirozenost meditace je spontánní. V jejím procesu dává vzniku bezpočetných forem, jménům a kvalitám... A co že mám s tím vším společného?

Nyní jsem přesvědčen mimo veškeré pochybnosti, že má meditace má zrod v Bohu a svět věcí je jen jejím vlastním produktem. Cyklický proces zrodu, života a smrti je samotným jádrem pozemského života. Jakkoli více se mohou snažit dozvědět, stejný proces se musí vždy opakovat. Mé pátrání je u konce.

DUCHOVNÍ BLAŽENOST

Duchovní aspirant je ponořen ve svých spirituálních experimentech a zkušenostech a cesta pokračuje. Náš aspirant již získal zkušenost světa skrze své smysly, tudíž zkouší, jak je to jen možné, být závislý jen na sobě. Zkouší vyhodnotit míru, do jaké je schopen se obejít s minimem cizí pomoci a varuje se používání příliš mnoha světských věcí. Až nadejde pravý čas, náš aspirant bezpochyby dosáhne vnitřního míru, protože mu nic nechybí a má dost, dokonce že by mohl rozdávat. Je spokojený a tato spokojenost září skrze jeho chování. Neočekává nic od těch, s kterými jedná. A vůbec, liší se očekávání materiálních darů od ostatních nějak od žebrání? Jestliže je pravdou, že dosáhl štěstí mimo dosah obyčejných smrtelníků, proč by měl očekávat žebrácký podíl z materiálních zisků? Pokud má ve svém vlastnictví blažený proud věčného života, proč by se měl handrkovat o cenu při obchodování s ostatními? Je nemožné, aby se ten, který dosáhl své přirozenosti, spoléhal na ostatní. Naopak. On krmí ostatní duchovní potravou a činí tak s lehkostí sobě vlastní.

Jak štěstí jeho duchovních následovníků vzrůstá, začínají ho milovat s většou upřímností. Znají jeho důležitost ve svých životech. A právě tak, jak oni získávají jídlo a s péčí ho ukládají do spíže, stejně tak pečují o toho, kdo dosáhl stavu věčného míru a identifikoval se s univerzálním duchem a tudíž je dokonalý. Avšak někteří lidé mluví se světci a dozvídají se o okulturních vědách s kterými pak pracují, což jim umožňuje dosáhnout jistých okulturních sil, které pak považují za to, o co tak dlouho usilovali a považují se za rádča jogíny. A jako takoví se nadále bezostyšně oddávají světským radovánkám. Avšak ten, kdo získal příchutí čisté blaženosti věčného života, je navždy spokojen, neb dokonalá duše nepravne po pozemských slávách.

Je nemožné, aby duchovně dokonalá duše toužila po tom být ostatními nazývána učitelem, nebo nutila ostatní, aby se před ní klaněli, nebo očekávala, že každé její slovo bude považováno za svaté. Ten, který dosáhl nejvyššího druhu štěstí ze svého životního zdroje, nemá žádný zájem o radost plynoucí z materiálních věcí. Duchovní blaženost je to, co tvoří každého šťastným. Toto jsou vnější kvality, které charakterizují osvíceného satyagrahina (toho, kdo pátrá po pravdě).

LÁSKYPLNÉ SRDCE SVĚTCE

Srdce matky je plné jemnosti, avšak tato jemnost a láskyplnost je omezena pouze na její vlastní dítě. Láska v srdci světce je však všeprostopující. Ví, jak a odkud každý pochází a zná všechny trampoty, kterými člověk na své cestě musí projít.

Šrí Nisargadatta Maharadž ve svém bytě, kde se konaly zpěvy bhadžánů a rozmluvy o Pravdě ...

Světce je plný spirituální znalosti a božského klidu a nic mu neschází. Praktikuje svoji sádhanu takovým způsobem, aby nebyl odhalen druhými. Nemá žádnou potřebu projevat druhým svou svátost a obléká se s ohledem na podmínky počasí.

Dlíci v kontaktu s pralátkou, první příčinou univerza, zná velmi dobře její podstatu. Takový člověk vzkvétá ze své nejzazší přirozenosti a tudíž se zcela jistě vyskytnou změny a rozlišnosti. Avšak znaje dobře svou mysl, světec není ani potěšen příjemnými událostmi, ani deprimován těmi negativními.

Prohlédl hladinu uvědomění běžného člověka a zná ji od jejího začátku až po její konec. Zná příčiny vzniku osobnosti, nesmyslnost jejích cílů, výkonů a pádů. Tělesné potřeby nutí člověka vyhledávat prostředky pro jejich ukojení, ale chamtivost, která ukájí nadměru, nutí bytost hnát se za nimi, i když to není nutné a všechno je navíc činěno bez nejmenší potuchy, co onu bytost čeká v budoucnosti. Co takovýto člověk považuje za podstatné a usiluje o jeho dosažení, světec vidí svým promnutým okem jako odpad.

Světce není nikdy obětí vášní, ačkoli život je směsicí vášní a emocí. Átman, původ vášní a emocí, je samotným základem světcovy vize, s jejíž přirozeností je dokonale obeznámen. Zná její pohnutky a druhy manifestací, stejně tak jako jejich následky. Princip života je principem pocitů, vášní a emocí. Touhy a vášně zrozené z tohoto principu jsou jen emočními zkušenostmi a nemají v sobě nic podstatného. Avšak ubohý člověk jim často přikládá velkou důležitost, přivlastňuje si tyto v podstatě bezcenné touhy, podléhá smyslovým požitkům a bezmocně se za nimi honí.

A tak matka s upřímností, avšak s nevědomostí, živí kořeny utrpení. Zatímco světec je se stejným odhodláním vykořeňuje. Světec oproti matce ví, v čem tkví blahobyt lidí. Proto se o srdci světce říká, že je laskavé.

ODDANOST BALAKRIŠNOVI A JEHO PÉČE

Během procesu odevzdávání bhakty, zpěvu bhadžanů a zřikávání se, vzrůstá zkušenost božství. Avšak jak se začínají stávat vize stále frekventovanějšími, začínají být podstatně užší. Zde začínají být vize a pravé uvědomění jedno. Jaké jméno či podobu přisuzujeme Bohu, v takové formě se nám manifestuje. Tyto různé podoby a jména se často stávají modlitbami, jež zpívají prostí lidé.

Oddaný se svým pevným odhodláním a Bůh se svou fascinací pro oddanost, jsou k sobě navzájem přitahováni a v momentě, kdy se ocitají tváří v tvář, splývají v jedno. Oddaný na čas automaticky ztrácí konceptuální vědomí. Poté, co se vrátí, oddaný si uvědomí, že ztratil identitu, která je navždy

ztracená v té boží a zjišťuje, že už nemůže být nikdy separován. Bůh je vše a není tu žádného rozlišování.

Ten kdo tvoří, užívá a ničí všechna jména a formy, a ten, kdo ovládá všechny síly, je nyní odhalen. Je to Bůh, právě „Já“, zářící dokonalé vědomí. Toto je místo zrodu gun. A Bůh, jenž je jádrem z atomů, má sílu brát na sebe různé podoby a dělat co si umane (tedy v souladu s emočním charakterem gun). Toto je atomické centrum, atomová energie. První a poslední pohnutka univerza.

Bůh bohů, duše toho co se hýbe, i toho, co stojí nepohnuté. Všeprorupující, dokonalý Brahma, milovaný bhakta. Rodí se zde oceán lásky a oddanosti. Toto je Adinarayana, dlící v srdcích oddaných. Světci ho nazývají Balakrišna (malý Krišna), protože na začátku může být spatřen pouze jako částice atomu. Jeho přirozeností je vrozená nevinnost. Je snadno pohnut emocemi a následkem toho se zvětšuje ve shodě se směrem, jakým ony emoce míří. Styl této expanze závisí na přemíře jedné ze tří gun. On se pak v podobě nestranné duše manifestuje skrze všechny tři guny v různých časových intervalech. Jelikož světec je s ním v dobrém spojení, ví, jakou ze tří gun vyvolá a tudíž jaké budou následky. Světci se často snaží zmírnit tento energetický tok, který je mu přirozený, protože nadmíra růstu gun je nebezpečná.

Sattva guna je naprosto dobrá, avšak i ta může být škodlivá, když je zbytnělá. Radžas je neposedný a dominující, zatímco tamas je slepý a arogantní. Moudrý muž uvědomující si tyto aspekty, drží svou duši stranou od účinků gun, a tak energie jeho duše zůstává nezmenšená a vyvíjí se správným směrem.

Uspokojování různých tužeb zvyšuje potřebu gun a žízeň po požitku pomalu, o neviditelné částičky, snižuje sílu duše. Avšak když oddaný odloží stranou nutkavé pocity gun, nalezne svou čistou duši plnou lásky a upřímnosti. Avšak jen pokud je oddanost úspěšná, je realizován átman. Je viděn jako dítě v rozbřesku vítězství, a tak se nazývá dítětem vítězství.

Bhakta se má na pozoru, aby nedovolil znečištění tohoto ryzího stavu tužbami po smyslových radostech. Čím pevnější je ona ryzost ve své podstatě, tím větší je moc a síla duše, a tak světci nestrpí, aby ztratili její stálost. Podstatnou věcí, jak udržet tento stav v neustálém naplnění, je držet ho pevně, neodchýlený vlivem gun. Pokud je duchovní nabití duše zatemněno smyslovými tužbami, je duchovní stabilita otřesena až po kořeny. Je těžké držet guny na uzdě, proto světci doporučují stabilizaci sebeuvědomováním.

SEBEPOZNÁNÍ A SEBEREALIZACE

Ti, kteří si uvědomili a stabilizovali se v sebeuvědomění, jsou ti, jejichž sláva je opěvována od časů zapomenutých. Jsou to jejich jména, která tvoří

základy meditace. Šrí Krišna, Šrí Višnu a Šrí Ráma jsou některá z bezpečných jmen dávaná Bohu. Původně to byla jména daná lidským formám, ale jelikož se zrealizovali a stali se znalí příčiny veškeré zkušenosti, stali se z nich ti, které dnes tak opěvujeme. Ti, kteří získali vlastnictví znalosti pravého „Já“ a udržovali ji neposkvrněnou a v bezpečí, jsou známi jako Bozi nebo světci, zatímco ti, kdo ji využili pro smyslový požitek, jsou nazýváni ďábly nebo demony (Rávany). Nejvyššího a nejzávažnějšího cíle je těžké dosáhnout, ale pokud se tomu tak stane, je to dar nad dary. Avšak pokud o tento dar není dobře pečováno, může se proměnit v břemeno. Ten, který se nevzrušuje vlastnictvím spirituálního uvědomění základní příčiny, ji může s láskou a oddaností kultivovat a šlechtit. Oddanost, modlitba a odevzdání jsou v něm pevně zakořeněny. Je vždy osvobozen od tužeb a kdekoli kráčí, je doprovázen aurou míru a štěstí. Svatozář zobrazována kolem hlav velkých světců je reprezentací tohoto faktu. Kdokoli přistoupí ke světcům, nabízí se mu nadzemský dotek boží blaženosti. Světec nikdy nejedná jako individualita. Všechny jeho činy jsou vyjádřením božské líly.

DUCHOVNÍ UVĚDOMĚNÍ A UTIŠENÍ TOUHY PO VĚDĚNÍ

Toto univerzum začalo existovat skrze počín primárního vědomí. Před sebeuvědoměním tu nebylo nic. Ani stopa něčeho viditelného. A v tomto stavu věcí se objevilo vědomí své vlastní existence, uvědomění si vlastního bytí. Ve skutečnosti tu nebyl čas ani prostor ani příčina. UVědomění nemá žádnou příčinu, tudíž je zbytečné se namáhat nějakou jmenovat. Nebyl čas, a tak nebylo data. Nebyl prostor, a tak snažit se najít místo původu je nesmyslné. A přesto bylo toto základní vědomí pocíteno jako takové. A proč? Protože nebylo nic vedle nebo nad ním, které by si ho mohlo být vědomo! Jediné vědomí, které tu bylo, je vědomí bytí. Jak dlouho tento stav trval? Nejsou tu prostředky na jeho změření. Co však zůstává velkým zázrakem, je to, že tu bylo uvědomění sebe a spolu s ním kosmická vůle následovaná její realizací. Toto základní vědomí se pak skrze svou vůli a její okamžitou realizaci stalo mnohým a všeprostopujícím. A tudíž, ačkoli se rozštěpilo na mnoho dílů, zůstává ve své podstatě jedním.

Když se atomické vědomí, pomocí své vůle a okamžitým uvědoměním, rozštěpilo a stalo se všeprostopujícím, energie jediného atomu se rozložila do mnoha center, každé se svou zvláštností a vůlí. Odtud ten konflikt. V jakýkoli daný moment nespočetná centra vyjadřují svoji vůli různými způsoby. Obvykle je tomu tak, že ochotný atom nezná „kam“ a „co“ své vůle, ale efekt se bezpečy-

by vyskytne. Hmatatelné vyústění vůlí ochotných atomů bude k vidění v momentě kosmické destrukce, kdy se z celého univerza stane popel. Milující vůle nejsou zcela stornovány. Je totiž dobré vědět, že velké momenty štěstí ve světě jsou následkem právě těchto vůlí. Charakter individuální energie k vůli je vždycky rozhodující. Je to něco naprosto přirozeného a individuální energie je zde dlužníkem energii zárodečné.

Zárodečná energie, která zajiskřila jako vůbec první, je jednou homogenní veličinou, ačkoli se jeví, díky krátkozrakosti, heterogenní.

Chvějivá atomická energie se podle védánty nazývá „Velkým principem“. Esenciální charakteristikou „principu“ je vědomí. Pocitované uvědomění se roztahuje do éteru, přičemž rozloha éteru je prostor. S jedinou jakostí se tento „Velký princip“ stal časem, prostorem a příčinou. Pak přišly tři guny a pět elementů. Rychlost, s jakou se toto všechno událo, je zkrátka nezměřitelná.

Prapůvodní jiskření se pohybovalo prostorem a vzniknul vzduch. Vzduch nabral hybnou sílu a tak vzniknul oheň. Síla ohně vzrostla a vychladla, a vznikla voda, načež voda zchladla ještě více a svou existenci počala zem. Všechny charakteristiky předchozích forem jsou v krystalické formě uloženy v elementu země a vibrují. Na základě tohoto fenoménu začaly existovat bezpečné variances živých bytostí a vegetace a „prapůvodní jiskření“ pulzuje skrze jejich mízu života. Ona pravděle prochází celou touto skupinou živých a neživých věcí a je v nich neustále aktivní.

Originální vědomí nevidí nic jiného než sebe samo. Nemá žádné orgány, avšak i přesto je v souzvuku s bezpečným duchovním uvědoměním a utišením touhy po poznání 131 orgánů.

Není nikdy znečištěno. Ona různá vědomá centra lemovaná limitujícími prvky si jenom myslí, že se jakýmkoli způsobem liší od původního zdroje. Avšak já pravím, je tu jen jedna bytost, jedna duše a jedna kvalita. Beztvaré, bezčasové, bezprostorové jedno: Čisté vědomí. Není tu žádný prostor pro rozdíly nebo rozdělování. A tak bytost, ošálená úzkým zájmem svého osobního „já“, a „mé“ podléhá utrpení, protože je limitována pouze na sebe. Všechno se odehrává v pravý moment, podle zákona, kterému vše podléhá, a tak se také všechno v pravý moment projevuje. Když se Rávana stává nesnesitelný, Ráma se projeví, aby poskytl úlevu. Stejně tak když Kamsa vládne rukou svrchovanou, Kršna se projeví jako protilátka. Toto je způsob, jakým se udržuje rytmus pozitivních a negativních výkyvů.

Kontrolní síla všech těchto událostí je stejná a nikdy se nemění. Není jednoho Boha v jednom věku a dalšího ve věku druhém.

Stačí jedna vlastnost a záře rozšířeného univerza je zrozena. Pokud zde vlastnost chybí, vše je čisté ticho. Pokud se o této vlastnosti (kvalitě) ví a je s ní navázán přátelský kontakt, srdce aspiranta se pojí se srdcem Boha a co nastává, je pocit svrchované, neohraničené vzájemnosti v jednotě se vším. Aspirantovi se dostává svrchované jednoty. Odtud také název „Svrchované já“.

Veškerý čas, veškerý prostor a veškerá příčina se staly jedním na věčnost. Jednota nemá zisku ni ztráty ni smrti. Je nezrozená a věčná a přesto se rodí každý moment a manifestuje se v každé epoše. Jak duchovní, tak intelektuální znalost tu nacházejí odpočinek.

GÁJATRÍ HYMNA

„Hymna všech hymen, Ó Uddhavo, je Gájatří hymna. Vysvětlím vám to od začátku až do konce, slyšte.“ (Ekanathi Bhagawata XXI).

Pán říká: „Ó Uddhavo, Gájatří hymna je základem všech hymen.“ Všechna znamená mnoha. Ten, který zpívá tuto mantru a zažívá toto číslo je Gájatří. Trojslabika A+U+M znamená Omkar – Logos. Další krok začíná s dvěma čísly. První je uvědomění si vlastního bytí. Je to ona přirozená charakteristika, slovo nevyslovené. Je to ono nevědomky vyřknuté slovo, neustále vyslovované aniž by o tom někdo věděl. Toto slovo, vyřknuté z nenadáni, je Gájatří hymna, základ všech hymen. Bezpočet slov je následně vyřčeno a všechna univerza z nich vyvěrají, avšak prvotním zdrojem je Gájatří čandas (nevýřknuté slovo). Každý má tu samou zkušenost. A co že je ta zkušenost zrozená z tohoto nevysloveného slova? Vlastní bytí.

Je tu bezpočet druhů života. Od mravence až po Bohy. Ale co je tou originální bytostí? Je to Gájatří. Zkušenost této bytosti je zakušení bytosti vlastní. Gájatří čandas přichází první, zbytek pouze následuje. Charakter této formy bytí je pánem vysvětleno následovně: „Co je pravou podstatou této hymny? I kdyby tu byla síla vytvořit bezpočetná univerza, nemůžeme se jí pustit.“ Originální zvuk nevyžádaného, nevysloveného, nepomyšleného a nevyřknutého slova se zrodil ve formě Chakrapani a je pro dokonalou duchovní bytost jedinečný. Avšak pokud ho „dokonalý“ nerozpozná, stává se z něj bídná bytůstka postupně degenerující v pomíjivém proudu.

Zabývat se čandas je fascinující. Pro každého je to ono stejné vědomí bytí, ono nevyslovené, avšak vyslovené slovo. Navzdory úsilí čtyř véd, šesti šáster (písem) a osmnácti purán, jeho interpretace zůstává nekompletní. Pořád tu však zůstává nepřerušovaná fascinace pro Gájatří čandas.

Co znamená Gájatří čandas? Je to uvědomování si vlastního bytí, je to cokoli, čemu rozumíte, aniž by bylo potřeba mluvit. Kdekoli je život, tam je ona hymna, aby ho podpořila. Vibruje v nás a navzdory rokům bídné lopoty nemáme chuť se s ní loučit. Na základě této Gájatří hymny Šrí Ráma a Šrí Višnu přišli jako inkarnace na zem, avšak oni byli ti z mála, kteří si tuto hymnu osvojili. Toto bezděčné vědomí vlastního bytí je stejné v nás, stejně tak jako v nich. Avšak oni konali vědomě a prožívali věci tak jak jsou. Jiné bytosti se často dostanou pouze

na povrch tohoto významu, a to zcela prostým způsobem: Když zíváme, ve skutečnosti vyslovujeme slabiky A+U+M.

Meditujte na toto, tak jak jste porozuměli výše. Jste Chakrapani, bytost s tisíci rukou a tisíci hlav, jste ono nevyřčené slovo. Toto slovo a jeho zvukový význam je první osobou a je prožíváno jako takové. Pocit ze zkušenosti je naprostá spokojenost mysli. Gájatří hymna je substrátem satisfakcí všeho a vyvěrá spontánně, neboť onen zvuk je vždy bez poskvrny a věru božský. Jméno, které ve vás vibruje bez toho, aniž by bylo vyřčeno, je vaše pravé „Já“. Plně postačí, když se potichu zaposloucháte do deseti zvuků, pěti zvukových ozvěn, duální vibrace a jediného hlasu. Tato jednoduchá Gájatří hymna bude jen s vámi.

SEBEPOZNÁNÍ A SEBEREALIZACE II

Tři skupiny osmi slabik dávají dohromady jednu řadu dvacetičtyř zvuků. Gájatří mantra se skládá z dvacetičtyř slabik v následujícím pořadí: Oam, Bhoo, Oam, Bhuvah, Oam, Swaha, Oam, Mahah, Oam, Janah, Oam, Tapah, Oam, Satyam, Tat, Savituih, Varenyam, Bhargah, Devasya, Dhimahi, Dhiyo, Yo, Nah, Prachodayaat. Velcí řišiové a světci získávají nesmírnou sílu recitací této dvacetičtyřslabičné hymny. Nesčetné světy její silou vznikají a jsou ničeny. Avšak zvaž sílu dvouslabičného slova Ráma, který snadno neguje tuto sílu a odpočívá v dokonalosti. Základní Vědy: Byly základní, co se týče následné interpretace, tudíž se nazývají základní, avšak ona prapodstata, první pokyn všeho, zůstává touto hymnou.

BLAŽENOST BRAHMANOVA: Zkušenost vlastního bytí, vize svého pravého „já“ a následný mír, který nemá paralelu, se nazývá brahmánanda. Zkušenost vlastní přirozenosti bez pomoci ostatních je později interpretována jako Velká blaženost, (paramánanda).

DUCHOVNÍ ŽIVOT: Právě tak jako je tu odlesk stromu v jezeře, tak je Gájatří čandas samotným životem duše. Pán říká: „Jsem ukrytý a to je můj poklad. Ale to co mne ukrývá, mě také dává na odív. Jak vypadám, když jsem spatřen? Jistě neduálně, bez rozdílu. Ten, kdo poslouchá rezonující hymně, je ukrytý. S oddanou recitací této hymny bude všechno jasné, neboť to již takové je. Ale pokud si někdo přeje realizovat mou vizi bez ní, dosáhne ji. On pak bude advaita – neduální.“

(Reference náleží nama józe, jako snadné alternativě dhjána, nebo radža jógy.) Co znamenají slabiky toho, kdo je nepohnut? Naprostou blaženost pravého „já“. Je to sat (bytí), čit (vědomí) a ánanda (blaženost). Toto je esencí Gájatří hymny. Její kontemplace přináší svrchované štěstí.

Z angličtiny přeložil: Benjamin Schmidt

